

Karinczyhoz.

Eltűnt tavaszra hervad,
 És ifjuság virága
 Elaszna arczainkról.
 Páphusz mosolygó fénye
 Eltűn ezüst egünkől,
 É midőn a láthatárról
 Tekint reánk utólszor:
 Ah, akkor éryi keblünk
 Műbű búsít a léleknek
 Valódi érdemétlen.

Páphusz rehid virága
 Eltűn ezüst kecsével,
 É midőn a láthatárról
 Mosolyg reánk utólszor.

Eltűnt tavaszra hervad,
 É a barna füstök majd
 Ösz hinti be havával
 És szédelgve terünk
 A sírhalom porába.

(derével.)

A gyáva szív rebege
 Szorgaja vígnyújtás,
 A bícs pedig mosolygva
 Száll a halat élébe,

Tekint a sírhalomra
 Gondol enyészetre
 Fel vígnyújtástól

Mert tudja hogy nének
El nem vabolja d'isrét
A' szagadok furása.

Boldog vagy oh Karimny!
Mi a' valódi' bülcök'
Nyugodt lelével ékessz
Véged dicő köröre.

Féradhatatlan elmed
Szívajitú világa
Híntette Pindusuntra (Hínté magyar hazántra)
A' tirta, a' mivelt ész
Irtéve égi fényér
Az éji vati homályból
Mitörve nagyra fermelő
Lelked magának útax
Nyitott a' halhatatlan
Név ritka tanulomába.

Boldog vagy oh Karimny!
Boldog, kinek fejértü
Vsz füriden dicőszög
Örök babérja virít.

(vagy: Vsz fürteid s elizzadt
Fendülte homlokod máx
Örök babér borítja.
(köviti.)

Bár halj meg! ah, de fényes
 Egedre fel nem érhet
 A földi köd homálya. (A köd kúmor istéke.)
 Elméd kívánta híred,
 A semmiség porábit,
 'Élő - élő, míg ez magyar leff. ('Élő, külfölden ez magyar leff)
 Az ősi szent hazában. (Honunk dicső határain.)

Hát! kirengtem én is
 Ömlő hevem dancáját
 Drántad oh nemest sziv!
 'Ámbár nem esmerélek,
 De énekidnek édes

} Hő keblem éreményes
 (indulmányos)
 } Ömlő hevem dal - dancját
 } Hő keblem ének - dancját

Hangzásit áhátvittak
 Erős hazám körére -
 És énekidnek édes
 Hangzásis fogadd, vedd,
 Vedd töltem e' gerendez! -
 Nem mádi, ah! de még is
 A tiszta háladásnak
 Hét csejje forr beléle.

CC-0 Cluj / Central University Library Cluj

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Felrecsani N. ton hely kigyalmasat
Kecsege.*